

[Aksel Larsen.]

anden beliggenhed og ganske andre forsvarsmuligheder og økonomiske og militære ressourcer end et land som Danmark, må man have lov til at spørge: hvordan er så mulighederne for at forsvare dette land i tilfælde af, at det bliver inddraget i en krig? Jeg tror ikke, de eksisterer.

Man diskuterer i denne tid, og det vil også blive diskuteret i forbindelse med regeringens lovforslag om forsvarets organisation, om vi ikke burde gøre noget mere for at hjælpe vore tyske allierede med at forsvare Danmark. Jeg skal ikke bruge tid til at harcellere over den barokke tanke, at tyskerne skal forsvare Danmark, men kun sige, at selve tanken om tyske ammunitionsdepoter, tyske arsenaler i Jylland i sig selv er barok for en dansker, fordi meningen med dem er, at hvis Tyskland kommer i krig med en stormagt på kontinentet, skal den tyske hær kunne trække sig elastisk tilbage op gennem Jylland, og derfor er den nødt til at have arsenaler at støtte sig på. Det bliver rigtig behageligt for Jylland med et tysk tilbagetog op gennem Jylland i tilfælde af krig.

Men jeg vil forsøge at gøre en lang snak nogenlunde kort. Jeg vil sige, hvad jeg måske har sagt før — det er ikke altid, man kan huske nøjagtigt, hvad man har sagt tidligere, men jeg håber ikke at komme til at modsige mig selv — at jeg finder, at Danmarks militærstrategiske situation er aldeles udmærket beskrevet af forstander Haugaard fra St. Restrup. Han har gjort opmærksom på, at vore store allierede aldrig har lovet og aldrig vil kunne love at forsvare eller beskytte Danmark. Det eneste, de har lovet, og det eneste, de kan love, er, at hvis nogen smider atombomber i hovedet på os her i Danmark, skal de smide atombomber andre steder. Og så tilføjer forstander Haugaard for at illustrere sin tanke, så den bliver begribelig for enhver, at det ville svare til, at man var så tosset at tegne en brandforsikring for en høj årlig præmie i et brandforsikringsselskab, som forpligtede sig til, hvis der gik ild i ens hus, ikke at slukke ilden og, hvis huset nedbrændte til grunden, ikke at erstatte skaden, men at stikke ild på en hel masse andre huse. Det er vor stilling i Atlantpagten, og det er det, vi får ud af vort kontingent til Atlant-

pagten, for vort kontingent er jo vore militærudgifter på omkring 1 milliard om året.

I parentes bemærket kan jeg ikke lade være med at erindre om, at da man kuppede Danmark ind i Atlantpagten i marts 1949, brugte man to argumenter. Det ene var, at det var nødvendigt med pagten og Vesteuropas oprustning, for hvis Vesteuropa lå våbenløs hen, kunne de forfærdelige russere på ganske få dage nå frem til Atlanterhavet. Det andet argument var, at vi burde gå ind i Atlantpagten, for så blev det så billigt for os, og vi havde ikke selv råd til at anskaffe det nødvendige militærvæsen. Hver gang man hører general Norstad eller en anden af Atlantpagtens øverstkommanderende tale om de militære forhold i Europa, får vi at vide, at de er aldeles utilstrækkelige, og vi har også hørt den højtærede forsvarsminister sige i sin fremsættelsestale, at det forslag, han her på regeringens vegne fremsætter, ikke imødekommer de styrkemål, NATO har fastsat for Danmark. Vi får gang på gang fra Atlantpagtens militære sagkyndige at vide, at de vesteuropæiske Atlantpagtlande stadig er så svage, at de ikke har mulighed for at modsætte sig angreb fra Sovjetunionen. Det er 10 år efter Atlantpagtens oprettelse. Men ærlig talt, hvis Sovjetunionen havde haft til hensigt at angribe Vesteuropa, mon den så ikke havde gjort det i løbet af de 10 år?

Det andet argument var, at det ville blive så billigt, for amerikanerne ville betale. Dengang var vore militærudgifter under 300 mill. kr. om året, under 1 mill. kr. om dagen, nu er de 3 mill. kr. om dagen, 1 milliard om året. Det er en meget dyr brandforsikring, vi har meldt os ind i — med sikkerhed for, at den ikke kan hjælpe os i givet fald. Jeg tør ikke bestride, at stormagterne, hvis det kommer til den storkrig, man kalkulerer med, helt eller delvis kan ødelægge hinanden, men det kan under ingen omstændigheder redde vort land, og jeg kan ikke se, at vort land vil have nogen som helst militær betydning i en sådan storkrig. Det vil blot have risiko for, ja, sandsynligvis sikkerhed for, at blive ødelagt.

Derfor er jeg modstander af Danmarks medlemskab af Atlantpagten og også modstander af, at vi opretholder et militærvæsen